

ПОСЛАНІЕ ПРЕЗИДЕНТСТВА РЕГІОНА

Прощення

Водкровенні пророку Джозефу Сміту Господь сказав: “Отже, Я кажу вам, ви повинні прощати один одного; бо той, хто не прощає своєму братові його провини, стоїть засуджений перед Господом; бо на ньому залишається більший гріх. Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей” (УЗ 64:9–10).

Прекрасний приклад серця, яке прощає, показав Джозеф Сміт по відношенню до Уільяма У. Фелпса, чоловіка, який одного разу зрадив пророка. Брат Фелпс був одним з найперших навернених до Церкви і друкарем першого видання Учення і Завітів. Він також написав багато гімнів, серед яких “Дух Божий”. У 1838 році, коли Церква жорстко переслідувалася, Фелпс піддався тиску і неправдиво свідчив проти Джозефа Сміта. Фелпс був відлучений від Церкви за цей вчинок, який призвів до незаконного ув’язнення пророка та інших провідників, які пробули у в’язниці Ліберті більше 5 місяців. А десь через рік Фелпс написав листа, в якому благав прощення. Джозеф з готовністю пробачив його і запросив до Наву, написавши такі слова: “Приїзди, любий брате, оскільки війна в минулому. Бо як були друзями спочатку, так ними й залишимося”. Брат Фелпс ніколи не забув доброту і теплоту пророка. Він залишався вірним до кінця свого життя і був автором гімну “Слава людині, що чула Єгови!”

Ще одним прикладом служить випадок з життя Ганса Пітера

Міллера. Брат Міллер був бідним фермером з центральної частини шт. Юта. У нього ніколи не було багато грошей, але було багато благословень євангелії, яка міцно вкорінилася в його серці. Одного дня до нього зайшов сусід і сказав, що його дружина захворіла і йому потрібні гроші на операцію. Турбуючись про цього бідного брата і його дружину, брат Міллер віддав йому всі гроші, які міг.

Невдовзі брат Міллер побачив, що цей самий чоловік усюди їздить на новій машині й дізнався, що його дружина не хворіла. Гроші йому були потрібні не на операцію дружині, а щоб придбати собі машину. Брату Міллеру треба було прийняти рішення. Він міг звинуватити цього брата в брехні. Мабуть, він міг подати на нього в суд. Та він зрозумів, що такі дії викличуть погані почуття, які поширяться на його сім’ю та інші сім’ї і, вірогідно, призведуть до протистояння у маленькому містечку, в якому він жив.

Тому брат Міллер обрав інший шлях. Він вирішив пробачити цього брата. Він не розпускав про нього плітки або чутки. З часом діти й онуки цього чоловіка ходили разом у той приход, в який ходили й нащадки брата Міллера. Вони не знали про завдану образу. Хоча брат Міллер був би виправданий, якби вимагав справедливості, усе ж він вирішив пробачити і залишити це на суд Господа. Його дії, безсумнівно, врятували багато сімей від суперечок і, можливо, малоактивності в Церкві.

Президент Леррі С. Качер, другий радник в президентстві Східноєвропейської території

Після того як Спасителя прибили цвяхами до хреста, Він сказав: “Отче, відпусти їм,—бо не знають, що чинять вони!” (Лука 23:34).

Наш Викупитель показав нам шлях милості, якого кожен з нас повинен триматися, щоб уникати поганих почуттів, дисгармонії та суперечок.

Маймо ж відкрите серце, щоб Дух Господа міг завжди бути з нами. Обираймо ж завжди пробачати наших братів і сестер. Давайте станемо такими, як народ Сіону,— “одного серця і одного розуму” (Мойсей 7:18). ■

Збережемо історію Церкви

Відділ зі зв'язків з громадськістю Київського Українського колу

Відділ церковної історії

У 2014 році у Києві за ініціативою територіальних координаторів з питань Церковної історії та при підтримці Президентства Східно-європейської території, а також президентства Київського Українського колу, за участю Відділу церковної історії було відкрито Центр по збереженню документів щодо історії Церкви. Схожі центри працюють у багатьох регіонах світу.

Півтора року тому старійшина Калайл Мер та сестра Меролін Мер отримали завдання почати роботу

по збору і збереженню матеріалів. За період їхнього служіння вони зібрали документи, що мають велику історичну цінність. У майбутньому ці матеріали можна буде вивчати, звернувшись до каталогу церковної історії в Інтернеті через спеціальний сайт, створений Церквою для цих цілей.

1 листопада 2015 року сестра Надія Стасюк була покликана в якості менеджера Центру. Вона служить у цьому покликанні під керівництвом територіальних координаторів

Надія Стасюк

з питань Церковної історії. “Я вдячна Богу за Його довіру служити в такому важливому покликанні,—зауважила Надія.—Воно допоможе мені та іншим ознайомитися з унікальним духовним досвідом піонерів Церкви в Україні, зрозуміти багато істин, що допомагають духовному зростанню. Сподіваюся стати добрим знаряддям в руках Господа і допомагати своїм служінням людям”. ■

Давайте творити добро

Світлана Шапорда, Олена Сахненко, Київська Українська місія, Черкаська філія

“Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові”,—мабуть ці слова з Книги Мормона (Мосія 2:17) були

на серці у тих братів і сестер Черкаської філії, хто приготував святковий різдвяний концерт для дітей-інвалідів з церебральним

паралічем. Вони були запрошені на захід разом зі своїми батьками, опікунами; гостями свята стали також і інші мешканці міста Черкаси.

Під час концерту звучала натхненна різдвяна музика у виконанні членів філії. Багатьом запам'ятався

Різдвяна сценка, показана на

← заході

→ Гості свята

виступ старійшини та сестри Андерсон, які грали на скрипках, також незабутнє враження залишив ангельський спів дітей з Початкового товариства філії. Традиційною частиною такого святкування була вистава про народження Ісуса Христа, що супроводжувалася виконанням чудових віршів. Щире приймання і добрі привітання, теплий потиск рук, різдвяне печиво, що спекли сестри Товариства допомоги, всі ці невеличкі вияви любові створили незабутню атмосферу свята. Деякі гості плакали від почуттів, що переповнювали їх.

В кінці заходу діти-інваліди отримали подарунки. Однак ніхто, ні гості, ні організатори не пішли без духовного подарунку—ніжного почуття вдячності та любові до нашого Спасителя, Чий прихід на землю святкувався в той день. Коли після концерту члени Церкви звернулися до відвідувачів з питанням: “Що для вас означає Різдво? Ким для вас є Ісус Христос?”—більшість з них відповіли, що Різдво для них—радісна подія, а сам Ісус Христос—це Бог і Спаситель. Мати одного 14-річного хлопця, що був у інвалідному візку, помітила, що коли вона слухала виступи, то змогла забути про суєту світу і відчувти особливий спокій і радість у серці. Вона висловила щиру вдячність всім, хто брав участь у підготовці концерту.

Члени філії були щасливими бачити посмішки та умиротворення на обличчях своїх гостей, що унесли в своїх серцях частку любові Небесного Батька, яку вони намагалися передати їм, коли готували цей захід. ■

“Вклонімося в пошані Господу”

Тетяна Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

В якому б настрої люди не приходили до церковного приміщення, що біля храму, 19 грудня воно чудовим образом покращувалося, коли вони звертали увагу на композицію, що показувала сцену народження Спасителя. І цей особливий настрій залишався з ними протягом всього свята, що стало вже традиційним, тому що воно проводиться членами Київського Українського колу щорічно в цей час.

Зазвичай такі заходи потребують, щоб у них брала участь велика кількість різноманітних талантів багатьох людей, дружніх і узгоджених зусиль членів Церкви, багато часу. Однак організатори розуміли, що служіння ближньому—це труд любові, без якого неможливе духовне удосконалення істинних учнів Христа. Ось і в цей раз хтось займався підготовкою програми вечора, хтось відповідав за технічну частину, хтось готував декорації та прикраси, і все це робилося з щирим почуттям—принести радість тим, хто прийде на свято. У такій справі немає дрібниць, тільки об’єднавши великі й малі зусилля, складається неповторна атмосфера свята.

Цю атмосферу відразу помітили гості, звернувши увагу на те, з якою любов’ю був прикрашеним інтер’єр. Вони з зацікавленістю роздивлялися головну ялинку, що була оформленою з великою дизайнерською вигадкою, і була прикрашеною, неначе наречена, білими прикрасами. Головна увага була повернута до сцени: декоратори змогли відтворити особливий затишок завдяки хатинкам, що були притрушені снігом, хоча й були зроблені зі звичайного картону, і виглядали, як справжній витвір мистецтва!

Маленькі ялинки, що були зроблені своїми руками і сяяли яскравими вогниками новорічних ліхтариків, нагадуючи про чудеса, додавали чарівності.

Найяскравіше враження залишив концерт. І хоча ті, хто виступав, не були професіоналами, їх можна було б так назвати, тому що їхні номери були підготовлені з великим старанням і звучали чудово. Флейти, скрипки, арфи, рояль, труба—всі ці інструменти в руках виконавців переносили слухачів у світ краси, добрих почуттів, радісних згадок, в світ, де царює надія, віра і любов, де все натхненно Спасителем і Його приходом в цей світ. У програмі концерту звучали гімни, відомі оперні арії, а дитячий хор викликав посмішки тих, хто зібрався, своїми щирістю, безпосередністю і зворушливими ніжними голосами. Всі виступи були пронизані любов’ю, вона відчувалася і в музиці, і в словах пісень, і в текстах ведучого, і в підборці слайдів про життя Спасителя.

“Радісні й щасливі, приходьте у Віфлеєм... Вклонімося в пошані, вклонімося в пошані Господу”,—ці слова з гімну, виконаного під час свята, передають загальний настрій, що царював у залі. Одна з гостей висловила своє захоплення, підкресливши, що всі виступали з особливим натхненням, створюючи чудовий, світлий настрій. “Я відчула, що в серцях цих людей царює мир, спокій і любов, які досягаються праведним життям і щоденною духовною працею”. Було приємно також почути теплі слова привітань від спеціаліста Управління культури, національностей та релігії Київської обласної державної адміністрації Марії Бардін. ■

Це—Його Церква

Френк В. Трайтл

Президент Київського Українського храму ЦІХСОД

Президент Трайтл з дружиною

Я не пам'ятаю час, коли я не вірив в розповідь Джозефа Сміта, про те, як він пішов у гай і Небесний Батько і Спаситель відповіли на його молитву. Я пам'ятаю, коли я був хлопцем, як моя мама відповіла людині, що ставила під сумнів її свідчення про знання, що Церква—істинна. Моя мати сказала: “Я ніколи не чула нічого від керівників Церкви, про що я б не вірила, що це—істина”. Можливо, це і було початком мого свідчення, тому що я довіряв моїм батькам.

Протягом років у мене було багато випадків, які підтвердили мені, що Джозеф Сміт дійсно пішов у гай і отримав відповідь на свою молитву дивним шляхом, який він описав. Небесний Батько і Його Син, наш Спаситель, насправді були в 1820 році в північній частині штату

Нью Йорк. Оскільки, я вірю, що це—істина, Книга Мормона теж має бути істинною і Томас С. Монсон теж має бути пророком Господа сьогодні.

Я був благословен тим, що виконував призначення священства з дев'ятьма з дванадцяти сучасних апостолів, й у мене є тверде переконання, що вони насправді є тими, ким їх названо: апостолами Господа Ісуса Христа. Я особисто свідчу про їхню силу і чесноту. У мене немає сумнівів, що вони служать так само, як це робили Петро, Яків та Іван і решта апостолів, які були покликані Спасителем, коли Він був на землі.

Одного разу зі старійшиною Баллардом, старійшиною Крістофферсоном і старійшиною Клейтоном стався такий випадок. Ми були на зборах керівників священства з президентами колів і єпископами з 11 колів в одній Каліфорнійській місії. Після того як керівники навчали весь ранок, вдень президенти колів та єпископи могли поставити питання. Це був час, коли в Каліфорнії відбувалося обговорення юридичного визначення шлюбу, і в ЗМІ висловлювалися дуже емоційні почуття. Деякі групи людей критикували церкву через її вчення, що шлюб має бути між чоловіком і жінкою. Старійшина Клейтон був на трибуні й вів сесію запитань і відповідей. Один з єпископів піднявся і запитав: “Чому Церква витрачає так багато часу і грошей на проблему, в обговоренні якої, як ми знаємо, ми не можемо перемогти?” До того як хтось встиг щось сказати, старійшина

Баллард, який сидів поряд зі мною на сцені, швидко підвівся і пішов до трибуни. Я ніколи не забуду те, що він сказав, і почуття, які я мав, коли він говорив. Він сказав: “Ви ніколи не програєте, коли будете відстоювати Ісуса Христа і Його доктрину”.

Я знаю, що прямий і вузький шлях, описаний в Писаннях,—це той шлях, який ми всі маємо пройти, щоб повернутися до Небесного Батька і жити з Ним. Я знаю, що цей шлях проходить через обряд хрищення і потім через інші обряди, які можна отримати тільки у святих храмах, якими нас забезпечили у цьому розподілі повноти часів. Влада священства, яка була відновлена через пророка Джозефа Сміта, робить ці обряди можливими.

Я вірю словам апостолів, коли вони кажуть, що Ісус Христос бере активну участь в керуванні Його Церквою, Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ■

Вражений любов'ю Бога

Олександр Трусов, Федоровська філія, Київська Українська місія

У березні цього року Олександр Трусов разом з дружиною Ольгою закінчили своє місіонерське служіння в Київському Українському храмі. “Для нас,—каже Олександр,—це був незабутній час духовних відкриттів, розуміння Слова Бога, час щоденного навчання в служінні. За ці два роки ми познайомилися з сотнями чудових братів і сестер. Вони були з різних

Олександр Трусов з дружиною
Ольгою

країн, говорили різними мовами, вони мали різний соціальний статус, різну освіту, рівень статку та багато різних проблем. Вони всі були різними, але їх об'єднувало одне—велика віра в Спасителя і бажання служити в храмі. І один з головних уроків, засвоєних в храмі—Господь готовий прийняти, втішити, напучувати та зміцнювати кожного, хто шукає Його, не дивлячись на всі наші помилки та слабкості. Він запрошує до Себе кожного і на кожного проливає Свою любов.

І ще я зрозумів, що Господь прикликає нас на служіння не тоді, коли нам зручно або коли ми вважаємо, що готові до цього, а тоді, коли це завгодно Йому. І ми залишаємо наші домівки, наших літніх батьків, наших дітей і онуків, наших годованців і багато незавершених справ, щоб їхати туди, куди направить нас Господь, щоб виконуючи Його роботу, ми могли отримати новий досвід, досвід любові й послуху. Тому що це—виконання наших завітів, це—шлях, який пройшов наш Спаситель під час Своєї земної місії”.

Обмірковуючи Спокуту, я часто замислювався над тим, які почуття відчував наш Небесний Батько, готуючи Свого Улюбленого Сина до приходу на землю. Чого навчав,

якими словами напучував? Чи Він знав, що має перенести Його Син? Думаю, що знав, тому що до того, як Він став Досконалою, Піднесеною Особистістю, Він був такою самою Людиною, як і ми, і мусив пройти Свій шлях випробувань і піднесення. Про це свідчив пророк Джозеф Сміт (*Учення президента Джозефа Сміта*, с. 46). Чи уявляв наш Спаситель, що Його очікує під час земної місії? Я гадаю, що не до кінця.

Можливо, Батько розповідав Сину про те, що Він має пережити, але слова не могли повністю описати те, що Ісус мав витримати у фізичному тілі під час перебування на землі. Однак Його любов до Батька і довіра Йому були настільки великими, Його любов до нас, Його молодших братів і сестер, була настільки безмежною, що Він з глибоким смиренням повністю підкорив Свою волю волі Небесного Батька. Улюблений Єдинороджений Син, Первісток, Великий Єгова, який був з Батьком від початку, через Якого були створені “світи без кінця”, прийшов на землю в образі простої смертної людини. Він спустився нижче за всіх. Він пережив нестатки, гоніння, зраду, муки тіла і духа і, врешті-решт, смерть. Він випив цю гірку чашу до кінця, і все це заради нас, заради нашого спасіння, заради того, щоб роботу Небесного Батька було виконано.

Мені дуже подобається чути слова гімну “О, як досягнути Ісусові милості і муки, які довелося Йому винести! Тремчу, як згадаю—за мене розп’явся Він, щоб змити мій гріх, прийняв Він муку і загин” (“О, як досягнути Ісусові милості!” *Гімни*, № 110). Ці слова краще за все

передають почуття, які я відчуваю, коли думаю про мого Спасителя.

Він помер за мене, Він помер за кожного з нас, і Він воскрес. Він приніс нам любов і світло, які торкнулися сердець, дають людям мир і надію. Він—живий, і ми будемо жити. ■

Круглий стіл: поговоримо про те, як залишатися на СВЯТИХ МІСЦЯХ

Світ диктує нам свої стандарти про все: в ритмі життя, в спілкуванні, в моральних цінностях, в моді та в багато іншому. Однак за нами вибір—чому надати перевагу? Іноді це нелегко зробити. Особливо важко молоді, тому що юнаки та дівчата ще тільки будують фундамент своїх переконань і пріоритетів. Редакція розділу Новини з України задала питання дівчатам з Товариства молодих жінок Київського Українського колу: що допомагає їм жити так, щоб залишатися на святих місцях. І ось їхні відповіді. Сподіваємось, що їхні відповіді когось надихнуть, когось змусять замислитися.

Катя Ю., Печерський приход: Я вірю, що якщо ми любимо Небесного Батька, Він зміцнить наше свідчення й допоможе зробити все необхідне в цьому житті, щоб ми залишалися на святих місцях і щоб потім змогли жити з Ним вічно. Тому, коли я відчуваю смуток,

я відкриваю Священні Писання на планшеті або телефоні та починаю їх читати. В ці моменти я особливо сильно відчуваю любов Небесного Батька, Його турботу, а Святий Дух надає мені впевненість.

Жанна Д.,

Печерський приход: Мені завжди допомагає залишатися праведною знання про те, що я—донька Небесного Батька і знання того, що Він очікує від мене. Я не намагаюся отримати схвалення в очах знайомих чи однокласників, я намагаюся робити те, що підказує мені Святий Дух, навіть якщо іншим це здається дивним. Я не зраджую своїм ідеалам та цінностям, і багато хто поважає мене за це. Якщо я обираю істину, Господь завжди буде на моєму боці. Саме тому Його думка має для мене найбільше значення.

Богдана Р.,

Печерський приход: Нелегко залишатися на святих місцях, коли на тебе впливають не найкращі люди та всілякі обставини. Але що б не відбувалося, мені допомагає постійне спілкування з Небесним Батьком. Необхідно лише звернутися до Бога по допомогу, і вона прийде. І ще мені допомагають гімни. Коли вони лунають, я відчуваю вплив Святого Духа. Завдяки цим двом речам мені легко долати труднощі та не боятися опинитися в складних ситуаціях. Головне, щоб мої думки були в порядку. Тому, де б я не була, я намагаюся думати про добре і духовне.

Діана Ш.,

Печерський приход: Мені завжди допомагає молитва, читання Священних Писань, покаяння—все те, що піднімає на духовний рівень і відводить від світу. Ще мені допомагає те, що я—член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

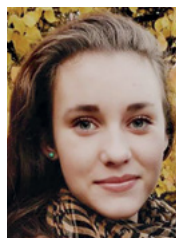
Даша П., філія

м. Біла Церква: До того як іти до школи, я завжди молюся і прошу Бога, щоб Святий Дух завжди перебував зі мною. Тому потім, протягом дня, я відчуваю себе в безпеці. Думаю, що це понад усе мені допомагає стояти на святих місцях і бути прикладом для моїх однокласників.

Тетяна Р., Святошинський приход:

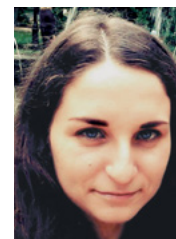
В майбутньому я стану мамою дітей, яких буду рости та виховувати. Я розумію, що якщо я хочу навчити їх жити у праведності, то мій приклад буде грати велику роль у цьому, тому я буду намагатися стати добрим прикладом для них.

Членів Церкви завжди видно, люди помічають їх, як ми себе поводимо, що обираємо. Я знаю, що принципи, за якими я живу, роблять мене щасливою. Я впевнена в тому, що роблячи й обираючи правильне, я буду знаходитися в безпеці, і моє сумління буде у спокою.

Марія П., Святошинський приход: Я вірю, відчуваю і знаю, що життя за євангелією Ісуса

Христа—найкращий спосіб дізнатися, хто я й чому я тут, на землі. Це допомагає мені розуміти сенс існування, ціль і бажання її досягти. Я точно знаю, що якщо я не зможу бути непохитною у своїй вірі і переконаннях, у своїх принципах та ідеалах, я ніколи не зможу досягнути того, чого я хочу й до чого йду. Якщо не стояти на святому місці зараз, то в житті вічному тебе там не буде.

Важливо зрозуміти, що “стояти на святих місцях” зовсім не означає нічого не робити. Навпаки, це означає докладати величезних зусиль, щоб залишатися на цьому святому місці, не дивлячись на те, що ти завжди знаходишся під ударами найсильнішого вітру нечестя. Свідчення про істинність цього шляху—це наше зняття проти того вітру, а дієслово “стояти”—це дієслово дії.

Галя Д., Святошинський приход: Буває складно залишатися на святих місцях, але мені допомагає моя сім'я, приклад рідних. Я

знаю, що Господь любить кожного з нас. Він сподівається й вірить, що ми всім своїм еством звернемося до Нього, візьмемо Його за руки й не будемо відпускати їх. Він ніколи не буде тягнути нас до себе, але буде терпляче чекати, який вибір ми зробимо. Він—милосердний, добрий, і Він хоче, щоб ми прийшли до Нього й змогли жити з Ним завжди.

Яна Я., Борщатівський приход: Мої батьки навчили мене, що мої

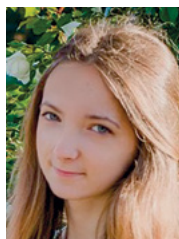
принципи—це найголовніше в житті. Небесний Батько завжди біля мене, і те, що я чую, Він чує також. Тому, якщо я чую щось погане, я залишаю це місце і прошу тих, хто оточує мене, змінити свою поведінку.

Велика допомога до мене приходиться через заняття в семінарії. Знання, які я отримую там, вивчаючи Книгу Мормона, Біблію, Учення і Завіти необхідні мені, щоб чинити вірно. Зробивши правильний вибір, я зможу принести радість моему Небесному Батькові. Програма Особистий розвиток також допомагає мені. Виконання завдань зміцнює мене духовно, тому, коли виникають труднощі, я можу, озброївшись духовною силою, протистояти випробуванням.

Допомога надходить також через приклади членів Церкви, які пройшли через якісь випробування, розв'язали свої проблеми, їхній духовний досвід також зміцнює мене.

Надя М.,
Борщагівський приход: Легко зберігати свої думки, слова та справи чистими, коли ми вдома і там, де всі підтримують твої переконання.

Однак більшу частину свого часу зараз ми проводимо в школі. Але й там ми можемо залишатися на святих місцях, якщо будемо обирати правильне оточення. Я завжди намагаюся більше спілкуватися з тими людьми, чий цінності подібні моїм. З ними є про що поговорити,

з ними я знаходжуся в зоні безпечній від впливів Сатани. Може статися так, що я чую брутальні слова, або непристойну тему для розмови, тоді я намагаюся поміняти її, а якщо це не вдається, тоді лишаю це місце, щоб не брати участь в тому, що мені не подобається.

Починаючи кожен свій ранок з молитви та читання Книги Мормона, я відчуваю себе захищеною протягом дня. Я краще відчуваю присутність Святого Духа, Бог більше допомагає мені.

Наші праведні захоплення і наші таланти—це ще один спосіб залишатися на святих місцях. Якщо ми постійно зайняті добрими справами, у нас не залишиться часу на щось погане.

Влада М.,
Борщагівський приход: У мене є свідчення про Христа. У Його слові—істина, тому я намагаюся слідувати Його заповідям і усвідомляю, що мої жертви мені на добро.

Ще мені допомагають заняття в семінарії. Щодня я, як і всі люди, стикаюся з різними випробуваннями. Подолати їх, знайти вірне рішення мені допомагають історії про життя пророків Старого Завіту. Раніше я трохи боялася Біблії, думаючи, що не зможу її зрозуміти. Все змінилося в цьому році. Треба обмірковувати те, що прочитала, і багато чого стає зрозумілим. Наприклад, всі ми хотіли бути схожими на Ісуса. Він—досконалий і безгрішний. Однак мало одного бажання, часто ми продовжуємо жити так, як жили раніше, нічого не змінюючи у

нашому житті, але це не приносить ніяких плодів. Пророки Біблії були простими людьми, але долаючи біль, страх, недуги, самотність і гріх, вони обирали Бога, вони зробили щось, що змінювало їхнє життя. Тому вони змогли наблизитися до Христа. Йосип пробачив, Авраам повірив, Ной послухав. Всі вони були вірними Господу до кінця.

Я знаю, що я—донька Небесного Батька. Я сама обрала цей шлях. Моя мета: стати схожою на Нього. Я вірю, що Він допоможе досягнути цього, але треба слухати, вірити, пробачати й любити. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Дух той самий

Марина Шиліна, Київський Український кіл, Харківський приход

Як місіонерка повного дня я служила на місії з лютого 2014 до серпня 2015 року. З цього моменту пройшло ще не дуже багато часу, і історії з мого місіонерського служіння повертаються знову і знову у моїй пам'яті. Я б хотіла поділитися однією з них.

Якось влітку ми з напарницею йшли вулицею, намагаючись знайти того, хто б зацікавився євангелією. Треба визнати, що це зовсім не просто почати спілкуватися з незнайомою людиною, бачити, як це дивно йому або їй, і відчувати, як тобі страшно. Ось і в той день нам було важко спілкуватися. Але після кількох невдалих намагань нам зустрілася літня жінка, яка привіталася з нами

і радісно сказала: “А ви мені вчора дзвонили”. Ми відразу зрозуміли, що вона—одна з тих обраних, хто готовий прийняти хрищення і про кого ходять місіонерські легенди.

Коли ми почали навчати її, то побачили, що крім того чого ми її навчали, її також цікавить, як ми це робимо. Ще б пак! Вона виявилася директором школи з 40-річним досвідом роботи. Прослухавши місіонерські уроки, познайомившись з чудовими членами Церкви у Львові й отримавши особливе свідчення про молитву та Книгу Мормона, вона прийняла рішення охриститися. На її хрищення прийшла вся філія. Це було свято для всіх і головне—для Небесного Батька, який турбується про нас.

Досвід того, як ця сестра прийняла євангелію, навчив мене багато чому як місіонерку, можливо, він буде корисним для інших. По-перше, я зрозуміла, що нам не варто судити про ступінь готовності когось прийняти євангелію, тому що ми не знаємо, який шлях пройшла ця людина до нашої зустрічі з нею. Нам просто потрібно зробити свій крок, нехай навіть непевний, і тоді

вірте—побачите чудеса, які зробить Господь.

По-друге, нехай вас не бентежить той факт, що люди, з якими ми ділимося євангелією, можуть бути набагато розумнішими і освіченішими за вас. Цього не варто соромитися. Бо “Є різниця між дарами милості, Дух же той Самий. Є й різниця між служіннями, та Господь той же Самий. Є різниця між діями, але Бог той же самий, що в усіх робить усе. І кожному дається виявлення Духа на користь” (1 Коринтянам 12:4–7).

По-третє, беручи участь в священних обрядах, ми стаємо щасливими. Я помічала багато разів протягом своєї місії, що кожен, хто приймає хрищення або йде в храм випромінює якесь особливе світло. Я можу свідчити, що це—світло Христа, і ми всі можемо отримати доступ до нього, якщо намагатимемося і докладемо зусиль. Місія зміцнила моє свідчення про те, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це відновлена церква Бога, і що люди відчувають це через силу священства, яка в ній є, тому що саме в обрядах священства явлена сила Божественності. ■

До читачів

Розділ *Новини з України* видається під керівництвом Президентства території. Різні рубрики: “Місцеві новини”, “Голоси місцевих святих останніх днів”, “Улюблені вірші зі Священних Писань”, “Намагаємося бути схожими на Ісуса”, “Як я дізнався”, “Досвід моєї місії”, “Сторінки історії”, “Відгуки”—відповідають духовним потребам членів Церкви, які живуть в Україні, і формуються на основі матеріалів, що присилають з усіх місцевих місій, приходів і колу. Тому редакційна колегія розділу *Новини* запрошує вас, наших читачів, поділитися своїм унікальним духовним досвідом, надіславши інформацію щодо нього на одну з наведених далі електронних адрес: angela_lds@i.ua або kharlamovamv@ldschurch.org. Завдяки вашій активності, ми сподіваємося, що на сторінках розділу з’являться яскраві матеріали й місцеві члени Церкви зможуть дізнатися про цікаві події та заходи, про своїх братів і сестер, які живуть в інших куточках країни, про те, як вони застосовують євангелію в своєму житті. ■

Сестра Шиліна (друга зліва) з членами філії

Від редакції

Редакція розділу *Новини з України* приносить вибачення Леоніду Пігулевичу, якого в січневому випуску не через провину автора статті було названо іменем Василь. ■